

карство да се употреби, когато дойде това време на годината, по което човека е бил ухапан, той, както сме чували, усеща известно повръщане на симптомите и то до края на неговия живот.

Един пътешественик из Северна Америка в средата на миналия век разказва, че близо до реката Фокс той видял грамадно число гръмящи змии, скрити из тревата, която покривала едно блато. Една от тези змии била уловена от един индиец, който сполучил да я опитоми и я носел в една кутия навсякаде със себе си, като я наричал свой „дядо“. Човека и змията се скитали заедно много лета, и веднъж ги срещнал един френски търговец, който намерил индиеца, че се готви да заминава за местата, където ходел на лов зимно време. Той и индиеца скоро се сприятелили и един ден французина се много изненадал, като видял червенокожия да туря кутията с своя „дядо“ на земята, да отваря капака и да казва на змията, че тя трябва да го срещне на същото това място идния май. Французина се засмял като чул думите на индиеца и казал, че понеже сега е октомври, едвали „дядо“ му ще помни толкова дълго. Обаче, индиеца бил

толкова уверен в привързаността на змията, че предложил да плати на французина десет кила ром, ако „дядото“ не се завърне на уреченото време.

Когато дошел май, френския търговец тръгнал за мястото и намерил индиеца там преди него с кутията в ръка. Той я поставил на земята, и повикал „дядото“, но дядото не идвал. След като почакал малко, той признал, че е загубил облога; но все още бил тъй уверен във връщането на змията, че предложил да плати не десет кила, а двадесет, ако „дядото“ не дойде в разстояние на два дена. Французина се съгласил на това и на втората сутрин и двамата били пак на мястото.

Минали няколко часа и французина вече взел да си мисли за спечлението, когато около един часа тревата се размърдала и „дядото“ пропъжлял бързо към тях. Той се запътил право към кутията си, като човек, който отива към къщата си, и без да чака да му казват, се свил удобно на кълбо вътре, а индиеца затворил капака след него.

От английски преведе:

Асен Радославов

НАШИТЕ КАРТИНИ.

Картини в текста.

Братчета. Скулптурна група от Х. Сйорсен Рингл, бележит шведски съвремен художник. Вплотена е една мила сцена. Две дечица, две мили братчета, разглеждат някоя книжка с интересни картинки, които са погълнали цялото им внимание и които, личи си, услаждат и душата им. По-голямото братче, изглежда, чете текста, а по-малкото слуша и се радва. Моментът е предаден живо и майсторски и ние сме уверени, че нашите четци ще открият сами всичката прелест, що се крие в така простата на глед сцена из всекидневния човешки живот.

Картини извън текста.

Отделни приложения.

Ганчо. Цветна репродукция от една студия на съвременната шведска художница Лили Врангел. С безподобна вещина ни е предадена безгрижната и весела детска природа в лицето на засмения радостно хлапак Ганчо. Веселостта на последния е толкова живо предадена, че зрителя неволно се заразява сам, без да знае защо, от безобидния смях на това скромно облеченко с корава сламена шапчица — шведско

селенче. Надеваме се, че тая картина ще се понарави извънредно много на нашите малки четци, и че, гледайки в нея, те ще добиват весело настроение, което им е толкова необходимо и за здравето и за общия им напредък в живота.

Съдържание на кн. 1-а.

1. Братчета. Скулптурна група от Х. Сйорсен Рингл.
2. Как ме научи татко да плавам. Разказ от А. Феодоров.
3. Облаченце златно пренощува. По Лермонтов — стихотворение — написа Трайко Симеонов.
4. Чудесата на стария свят. I. Табнитовият камък, или древното предание за произхода на египетските пирамиди; от Мария Графиня Витцлебен; от немски преведе Г. П.
5. Реката Нил и пирамидите. Картина.
6. Великодушието е мъдро дело. (Исторически разказ от класическата древност). От немски Г. П.
7. Из царството на животните. XVI Змийски нрави. От английски Асен Радославов.
8. Приложение: Ганчо. Цветна картина от Лили Врангел.

